

Het specifieke mysterie waar dit verhaal over gaat, is het mysterie van de vraag:

‘Is er een leven na de geboorte?’

In de buik van een zwangere vrouw zaten drie embryo’s.

Eén van hen is de kleine gelovige,
De tweede is de kleine twijfelaar en
De derde is de kleine scepticus.

De kleine twijfelaar vraagt:

Geloven jullie eigenlijk in een leven na de geboorte?

De kleine gelovige:

Ja, zeker, dat is er.

De kleine twijfelaar:

‘Goh, dat je dat zo zeker weet; kun je ons nog wat meer vertellen?’

De kleine gelovige:

De zin van ons leven hier is dat we groeien en dat we ons voorbereiden op een leven na de geboorte, opdat we sterk genoeg zullen zijn voor wat ons dan te wachten staat.

De kleine scepticus:

Onzin, dat bestaat helemaal niet. Hoe zal dat er dan uit moeten zien, zo’n leven na de geboorte.

De kleine twijfelaar:

Ja, daar zeg je wat.

De kleine gelovige:

Dat weet ik ook niet precies. Het zal veel lichter zijn dan hier, en misschien lopen we rond en eten we met de mond.

De kleine scepticus:

Wat een larie. Rondlopen, dat gaat toch helemaal niet. En met de mond eten. Laat me niet lachen, wat een belachelijk idee. Iedereen weet toch dat alleen de navelstreng ons kan voeden. Trouwens, er is geen leven na de geboorte, de navelstreng is veel te kort.

De kleine twijfelaar trekt onderzoekend aan zijn streng en knikt instemmend:

Ja, daar zit wat in.

De kleine gelovige:

Oh, jawel, het kan vast en zeker. Het wordt allemaal anders.

De kleine scepticus:

Ik zal jullie eens wat vertellen. Er is nog nooit, ja, luister goed, nog nooit iemand teruggekomen na de geboorte.

De kleine twijfelaar verzucht.

Ja, dat is ook weer waar.

De kleine scepticus:

Met de geboorte is het leven voorbij. En ik zal jullie nog eens wat zeggen. Het leven is niets anders dan een kwellerij en...het is nog donker ook.

De kleine gelovige:

Ook al weet ik niet precies hoe het leven er na de geboorte er uit zal zien, in ieder geval zullen we onze moeder zien en zij zal ons voor ons zorgen.

De kleine twijfelaar zuigt mijmerend op zijn duim en murmelt:

Dat zou nog es wat zijn.

De kleine scepticus:

Moeder?!?! Moeder?!?! Jij gelooft in een moeder? Waar is ze dan, ik zie niks.

De kleine gelovige:

Nou, hier. Overal om ons heen. Wij zijn in haar, we leven in haar, en door haar. Zonder haar waren we er helemaal niet.

De kleine scepticus:

Flauwekul, van een moeder heb ik nog nooit wat gemerkt. Dus is ze er ook niet.

De kleine gelovige:

En toch, soms, als we heel stil zijn, kun je haar horen zingen. Of haar opmerken als ze onze wereld streelt.

De kleine twijfelaar vraag weer:

Stel dat er een leven is na de geboorte, word ik dan gestraft omdat ik er niet in geloofd heb?

De kleine gelovige:

Weet ik niet. Misschien krijg je wel een klap voor je billen, zodat je ogen geopend worden en het leven beginnen kan.